

DE TIJGER
 Redactie:
 Maj. M. F. A. Brok,
 Kaplt. M. J. O. Brasse,
 Sgt. J. G. M. C. van Asseldorck.

DE TIJGER
 Weekblad van De Tijger Brigade
 No. 54
 Secretariaat en Administratie:
 DIENST WELFARIE
 Tel. Sing. 220

ZATERDAG 29 NOV. 1947.

OPLAAG 7500

**DE REDE-VAN DEN LIEGERCOMMANDANT GEN. SPOOR,
 BETREFFENDE DEMOBILISATIE.**

De vraag, wanneer de aflossing van een deel van de hier te lande aanwezige Nederlandse troepen zou beginnen, heeft begrijpelijkerwijze zowel in Nederland als hier in Indië steeds in het brandpunt van de belangstelling gestaan. Helemaal heeft de ontwikkeling van de gebeurtenissen op Java en Sumatra geleid tot onvoorziene omstandigheden, welke weliswaar in het aflossingsschema reeds waren voorbehouden, en die mede hebben geleid tot de noodzaak de aanvankelijk aan de aflossing gestelde eisen te herzien. Immers de op ons rustende taak de bevolking in de onder onze controle staande gebieden blijvende beveiliging te waarborgen, brengt met zich mede, dat niet slechts alle thans bestaande posten en eenheden volledig moeten worden gehandhaafd doch bovendien dat, wanneer deze *onderdelen in aanmerking* komen voor aflossing, zij vervangen dienen te worden door nieuwe troepen, welke zo goed mogelijk op de hun wachtende taak zijn voorbereid. Door deze omstandigheden nu heeft de aflossing vertraging ondervonden.

Maar thans zijn wij dan toch zo ver, dat binnen korte tijd een begin gemaakt zal kunnen worden met de aflossing en demobilisatie van hen, die daarvoor het eerst in aanmerking komen. Dit is op de eerste plaats het reserve- en dienstplichtig personeel van het KNIL, voorzover dit niet wenst te blijven doordienen, alsmede een derde van het beroepspersoneel van het KNIL, dat voor recuperatieverlof in aanmerking komt. In bepaalde uitzonderingsgevallen zal een enkeling, die een sleutelpositie of een zeer specialistische functie bekleedt, wellicht nog wat moeten aanblijven, doch wij zullen proberen deze militairen zo veel mogelijk te vervangen door hen, die vrijwillig willen blijven doordienen. De aflossing van het KNIL-personeel zal plaats hebben in het tijdvak van half December 1947 — half Maart 1948, naar gelang de nieuwe troepen hier arriveren. Nog steeds is onverminderd van kracht het van den beginne af vastgelegde beginsel, dat eerst de mannen van het KNIL, die na hun krijgsgeschiedenis nog geen ogenblik rust hebben gehad en de z.g. de Cie van het voormalige „Gezagsbataljon Nederlands-Indië" en daarna de overige OVVers voor aflossing in aanmerking komen.

Wat betreft de aflossing van de zoeven genoemde KL-onderdelen het volgende: De militairen van de

z.g. de Cie, het onderdeel van de KL dat voor de overige KL-onderdelen in Indië aankwam, zullen voorzover zij niet wensen te blijven doordienen, dezelfde prioriteit verkrijgen als het KNIL. Zij zitten thans voor een groot deel bij stations en diensten over de archipel verspreid, maar hun namen zijn bij het HK van den Adj. Gen. bekend, zodat niemand bevreemd behoeft te zijn te worden vergeten.

Ik prijs mij gelukkig ook reeds definitieve mededelingen te kunnen doen betreffende de aflossing van het personeel destijds ingedeeld bij de overige eerst aangekomen KL-onderdelen. Hiervan zal, voorzover het niet wenst te blijven doordienen, allereerst worden afgelost de rest van het personeel van het voormalig GBI. Voor hen zal echter de uitzonderingsbeoordeling gelden, dat zij eerst een vak-kundig opvolger moeten hebben, aangezien velen van hen een sleutelpositie of een specialistische functie bekleeden. Ook zij zullen echter omstreeks 1 Maart gerepatriëerd zijn of hier te lande de dienst verlaten kunnen hebben.

Tenslotte zal het ook nog mogelijk zijn na de aankomst van de nieuwe troepen een begin te maken met de aflossing van het personeel, destijds ingedeeld bij de eerst aangekomen OVV-bataljons, oververschillig waar het thans is ingedeeld, een en ander voor zover dit personeel niet wenst te blijven doordienen. Om precies te zijn, het gaat hier om de militairen, die met de „Alcantara" uit Engeland vertrokken zijn en destijds ingedeeld waren bij 2-13, 2-14, 1 RS en 7 RS (oorspronkelijk 3 RS). Men kan er op rekenen, dat ook de

BRONZEN MEDAILLE

Tijdens de parade, welke door het tweede eskadron pantserswagens op den 13sten verjaardag van het Regiment Huzaren van Boreel werd gehouden op 25 November werd aan

Adj. O. O. der Huzaren H. de Jager het bronzen kruis voor twaalf jaar trouwe dienst uitgereikt door den escadroncommandant Maj. F. Rouffaer.

Adjutant de Jager is commandant van het eerste peloton, dat o.a. aanwezig was bij de bezetting van Ambarawa en Bedono en de doorstoot naar Soebah.

In zijn toespraak zelde Major Rouffaer, dat hij zich wel eens afvroeg zonder de heldemoed der anderen te kort te doen wat moeilijker was: een flinke daad onder de drang der omstandigheden of twaalf jaren lang trouw in alle zaken. Hij roemde de trouw, die ook de Jager had betoond, als de bij uitstek mannelijke eigenschap en welke zijn mannen op om in moeilijkheden aan dit ogenblik van be loonde trouw te denken.

Namens alle Tijgers, die zich veilig voelden in gezelschap van de Humberers en Scouters onze hartelijke gelukwensen voor den gedecoreerde.

M.B.

LIFTEN BIJ DEN GENERAL.

OVV-korp, verpl. K. Franse van het Basisziekenverblijf te Semarang vertelt ons het volgende, dat hem en een kameraad is overkomen.

Op 17 November stonden wij met tweeën te liften op de hoek Nieuw-Tjandioeg. Vele militaire wagens trokken, langs maar het schijnt dat ze allemaal spoedorde moment komt er een mooie groene lusse wagen aanrij. Deze wagen stopte onmiddellijk! Het was de Gen. Mui, de Waal persoonlijk, die achter het stuur zat. Na ons gevraagd te hebben, waar wij naar toe moesten, stapten wij in en reden naar het Hoofdkwartier, waar de generaal uitstapte, na van zijn chauffeur orders te hebben gegeven ons naar onze resp. plaatsen van bestemming te brengen.

Korp. Franse hoopt, dat dit een voorbeeld zal zijn voor de vele wagens, die vaak leeg, de lifters voorbij snorren. Wij hopen het ook, maar met angst en vrees.

aflossing van deze KL-onderdelen in de loop van Maart '48 haar beslag zal hebben gekregen.

De aflossing van de na deze troepen aangekomen en eveneens uit OVVers bestaande onderdelen, zal — onvoorziene omstandigheden voorbehouden — in de loop van 1948 plaats vinden, terwijl over de aflossing der overige onderdelen te zijner tijd nadere gegevens zullen volgen.

Ik ben hiermede aan het einde van mijn toespraak. Het is mogelijk, dat sommigen Uwer er op gerekend hebben, dat de aflossing eerder haar beslag zou krijgen. Ik ben er echter van overtuigd, dat U na mijn woorden zult inzelen, dat deze stipt volgens de regelen, door recht en billijkheid voorgeschreven, zal geschieden, uiteraard rekening houdende met de feiten en omstandigheden, waaronder wij ons zien geplaast.

Viamine „G"

Boven een brief zetten we vaak „beste" dat houdt zo ongeveer het midden tussen „liefste Poes" en „geachte Heer". Best: dat is eerst goed en later beter geweest. Zoals een verre vriend beter is dan een dichte buur. Een goed mens is een weldaad, een bron van geluk. Een die huistieren wil en zwijgen, begripen en klaar staan, moed geven en over het dode punt heen helpen. Die meer aan een ander denkt, dan aan zich zelf. Het lijkt op papier allemaal zo eenvoudig en simpel, maar in de praktijk is het vaak anders.

Het is als met autorijden: als je naast een goed chauffeur zit, ziet het er zo gemakkelijk uit: je draaft, je duwt, je draait en het zaakje loopt. Maar ga zelfs eens achter het stuur zitten: dan merkt je pas dat er nog heel wat bij komt kijken. Iedereen goed voor anderen: goed, niet goedzakkerig. Het zou een stuk schelen. Geen conferenties, geen plannen, geen commissies, geen de-viezen. Iedere dag één goede daad.

waarboren, brengt met zich mede, dat niet slechts alle thans bestaande posten en eenheden voldoende moeten worden gehandhaafd doch bovendien dat, wanneer deze onderdelen in aanmerking komen voor aflossing, zij vervangen dienen te worden door nieuwe troepen, welke zo goed mogelijk op de hun wachtende taak zijn voorbereid. Door deze omstandigheden nu heeft de aflossing vertraging onderworpen.

Maar thans zijn wij dan toch zo ver, dat binnen korte tijd een begin gemaakt zal kunnen worden met de aflossing en demobilisatie van hen, die daarvoor het eerst in aanmerking komen. Dit is op de eerste plaats het reserve- en dienstplichtig personeel van het KNIL, voorzover dit niet wenst te blijven doordienen, alsmede een derde van het beroepspersoneel van het KNIL, dat voor recuperatieverlof in aanmerking komt. In bepaalde uitzonderingsgevallen zal een enkeling, die een sleutelpositie of een zeer specialistische functie bekleedt, wellicht nog wat moeten aanblijven, doch wij zullen proberen deze militairen zo veel mogelijk te vervangen door hen, die vrijwillig willen blijven doordienen.

De aflossing van het KNIL-personeel zal plaats hebben in het tijdvak van half December 1947 — half Maart 1948, naar gelang de nieuwe troepen hier arriveren. Nog steeds is onverminderd van kracht het van den begijne af vastgelegde beginsel, dat eerst de mannen van het KNIL, die na hun krijgsgesvangenschap nog geen ogenblik rust hebben gehad en de z.g. 5e Oie van het voormalige „Gezagsbataljon Nederlands-Indië" en daarna de overige OVVers voor aflossing in aanmerking komen.

Wat betreft de aflossing van de zoeven genoemde KI-ondereinden het volgende: De militairen van de

z.g. 5e Oie, het onderdeel van de KI dat voor de overige KI-ondereinden in Indië aankwam, zullen voorzover zij niet wensen te blijven doordienen, dezelfde prioriteit verkrijgen als het KNIL. Zij zitten thans voor een groot deel bij station en diensten over de archipel verspreid, maar hun namen zijn bij het HK van den Adj. Gen. bekend, zodat niemand bereveed behoef te zijn te worden vergeeten.

Ik prijs mij gelukkig ook reeds definitieve mededelingen te kunnen doen betreffende de aflossing van het personeel destijds ingedeeld bij de overige eerst aangekomen KI-ondereinden. Hiervan zal, voorzover het niet wenst te blijven doordienen, allereerst worden afgevoerd de rest van het personeel van het voormalig GBI. Voor hen zal echter de uitzonderingsbepaling gelden, dat zij eerst een vak-kandidij opvolger moeten hebben, aangezien velen van hen een sleutelpositie of een specialistische functie bekleeden. Ook zij zullen echter omstreeks 1 Maart gerepatriëerd zijn of hier te lande de dienst verlaten kunnen hebben.

Tenslotte zal het ook nog mogelijk zijn na de aankomst van de nieuwe troepen een begin te maken met de aflossing van het personeel, destijds ingedeeld bij de eerst aangekomen OVV-bataljons, onverschillig waar het thans is ingedeeld, een en ander voor zover dit personeel niet wenst te blijven doordienen. Om precies te zijn, het gaat hier om de militairen, die met de „Alcantara" uit Engeland vertrokken zijn en destijds ingedeeld waren bij 2—13, 2—14, 1 RS en 7 RS (oorspronkelijk 3 RS). Men kan er op rekenen, dat ook de

LIFTEN BIJ DEN GENERAAL.

OVV-korp. verpl. K. Franse van het Basisziekenverblijf te Semarang vertelt ons het volgende, dat hem een een kameraad is overkomen.

Op 17 November stonden wij met tweeën te liften op de hoek Nieuw-Tondilweg. Vele militaire wagens kwamen langs maar het schijnt dat ze allemaal speedorders hadden, want stoppen deed er niet een. Op een gegeven moment komt er een mooie groene luze wagen aanrijden met de standaard van den Odt. B-Divisie er op. Deze wagen stopte onmiddellijk! Het was de Gen. Maj. de Waal persoonlijk, die achter het stuur zat. Na ons gevraagd te hebben, waar wij naar toe moesten, stapten wij in en reden naar het Hoofdkwartier, waar de generaal uitstapte, na aan zijn chauffeur orders te hebben gegeven ons naar onze resp. plaatsen van bestemming te brengen.

Korp. Franse hoopt, dat dit een voorbeeld zal zijn voor de vele wagens, die vaak leeg, de lifters voortij snorren. Wij hopen het ook, maar met angst en vrees.

Vitamine „G"

Boven een brief zetten we vaak „beste" dat houdt zo ongeveer het midden tussen „heerste Poes" en „geachte Heer". Best: dat is eerst goed en later beter geweest. Zoals een verre vriend beter is dan een dichte buur. Een goed mens is een weldaad, een bron van geluk. Dien die huisstern wil en zwijgen, begrijpen en klaar staan, moed geven en over het dode punt heen helpen. Die meer aan een ander denkt, dan aan zich zelf. Het lijkt op papier allemaal zo eenvoudig en simpel maar in de praktijk is het vaak anders.

Het is als met autorijden: als je naast een goed chauffeur zit, ziet het er zo gemakkelijk uit: je drekt, je duwt, je draait en het zaakje loopt. Maar ga zelfs eens achter het stuur zitten: dan merk je pas dat er nog heel wat bij komt kijken.

Iedereen goed voor anderen: goed, niet goedzakkerig. Het zou een stuk schelen. Geen concurrenties, geen plannen, geen commissies, geen detiezen. Iedere dag één goede daad.

aflossing van deze KI-ondereinden in de loop van Maart '48 haar beslag zal hebben gekregen.

De aflossing van de na deze troepen aangekomen en eveneens uit OVVers bestaande onderdelen, zal — onvoorziene omstandigheden voorbehouden — in de loop van 1948 plaats vinden, terwijl over de aflossing der overige onderdelen te zijner tijd nadere gegevens zullen volgen.

Ik ben hiermede aan het einde van mijn toespraak. Het is mogelijk, dat sommigen Uwer er op gerekend hebben, dat de aflossing eerder haar beslag zou krijgen. Ik ben er echter van overtuigd, dat U na mijn woorden zult inzelen, dat deze stijpt volgens de regelen, door recht en billijkheid voorgeschreven, zal geschieden, niteraard rekening houdende met de feiten en omstandigheden, waaronder wij ons zien geplaast.

Dus menselijk, meelevend, meelijdend. Dus gelukkig willen zijn door anderen gelukkig te maken, belangeloos, zoals je een ongelukkige, maar onbekende stumper langs de weg helpt. Zoals je een gewonde uit het vuur haalt, zonder aan je zelf te denken. Benvoudig goed, zonder veel bedenken en redeneren. Benvoudig maar geven.

Alles was goed, zoals het uit Gods hand kwam bij de schepping, net of het pas uit de fabriek kwam: spik-splinternieuw, glanzend, fonkelend, blinkend, stralend!

God schiep niet uit behoefte, maar uit overloed, zonder bijbedoeling of bijmaak, puur belangeloos, zoals een moeder haar kind voedt. Alles was een uitstraling van Zijn eigen binnenste Hart: zon en maan en sterren, bomen, planten, vissen, vogels, loop- en kruipdieren, licht en warmte en water en... de mens, alles moest laken zien, hoe en wat en wie God eigenlijk was: GOED.

Daarom kon Christus zeggen: weest dus goed, zoals Uw Hemelse Vader goed is: eenvoudig, eerlijk, heilzaam.

Het militaire leven heeft in alle landen geleerd, dat het heus niet onmogelijk is voor een ander wat over te hebben: een wacht, een bed, een sigaret, een postblad. Leest het bekende boekje van de Engelse schrijver met de Franse naam Daphne du Marrier. Der stormen oogst.

Het is al een hele winst waarmee de mensen serieuus goed willen zijn. Maar het is eigenlijk alleen nog het goede begin: het kan nog beter, het kan nog best. Het is niet voldoende alleen maar een net, behoorlijk, fatsoenlijk mens te zijn, die niet steelt of moordt of lastert, maar eerlijk, werkzaam en gaaf is. Niet voldoende, want dan durf iemand dat te doen: op den duur komt niemand het vol zonder diepere overtuiging. Een mens is eigenlijk pas dan volop mens, gaaf en af wanneer hij naast en hoegaf in juiste verhouding tot zijn evenmens in juiste verhouding tot hun beider hoogste God leeft.

Een goed mens zijn is mooi; maar op den duur onbewerdend. Het is de overvloed van ieder mensenhart. En juist bij de uitdrukking zo onverschillig, hooghartig, glashard: bij de bravourmensen. Leest het mooie, maar eigenlijk zo lege boek van Dietl Kraemer, dat als titel en motief heeft de spreuk van Augustinus: diep-menselijk hart, uit de tijd, toen hij werkelijk geen godsdienstig mens was: *Omzichtig is ons hart*. Haar hoofdeersoort: een goede, edele, onsentimentele en sterke, maar totaal ongodsdienstige vrouw moet het feloos, juist op de belangrijke oogenblikken van haar leven erkennen, hoe hulpeloos ze is, als haar kinderen met voor het eerst bij haar komen met vragen over God, hemel, dood, leven, hiernamaals, bij de dood van haar jongste, als haar oudste jongen de verkeerde kant dreigt uit te gaan, als ze zelf haar enkele voelt naderen. Ze kan niets zeggen, niets meegeven, niet helpen, ze voelt zich hulpeloos en onbarmhartig. Ze kan zich zelf in haar werk, zwaar en hard, en zonder ophouden wel verdoven, maar ze kan voor haar kinderen niets doen: alleen een goede moeder zijn. Ze voelt, dat dat te weinig is.

Het is zo waar en zo menselijk: want het onrustige hart kan tot rust komen: in God.

Een goed mens is goed; een gods-dienstig mens is beter: een gods-dienstig en goed mens is best.

Puk Kebon.

De Huzaren jubileren.

Op 25 November herdenken de Huzaren van Boreel van het 2e Esk. Pantserwagens de dag, waarop het stamregiment Huzaren van Boreel in opdracht van Koning Willem I werd opgericht. Reeds eerder werd een kort verslag gegeven over de geschiedenis van dit roemrijke regiment, dat zowel in 1814, 1830, 1914 als 1940 van zich deed spreken.

Meer actueel is echter de geschiedenis van het regiment onder der de huidige omstandigheden en die van het 2e Esk ingedeeld bij de Tygerbrigade, in het bijzonder. Het 2e Esk behoorde tot de drie eerste eskadrons, die in Indië aankwamen en, niet weinig trots is het, dat het als eerste toestemming kreeg om in zijn geheel actief te worden ingezet. Tevoren was reeds toestemming verleend om aan kleine acties deel te nemen. Aanvankelijk beperkten deze acties zich echter tot zogenaamde pelotonsacties door gebrek aan operatieruimte in het door de demarcatielijnen zo eng begrensde bruggenhoofd Semarang.

Talrijk waren de malen in de maanden December, Januari en Februari, dat een peloton, meestal als vuurbasis op de weg, zijn steun verleende aan de verschillende bataljons of onderdelen daarvan bij de zuiveringsacties rond Semarang. De tijd van het Bestand vóór de politoniele actie was ook voor de Huzaren moeilijk, maar verschafte hen de gelegenheid de opgedane ervaringen te bestuderen, daaruit de nodige lessen te trekken en en allerlei zaken te perfectioneren, die in de praktijk gebreken waren nog voor verbetering vatbaar te zijn. Zo werd de vuurkracht van de verkenningswagens aanmerkelijk uitgebreid op grond van verschillende profenningen. De „eerste hulp“ werd ter hand genomen en er werd een wapencarrier tot ambulance omgebouwd, waarop in noodgevallen vier ligwonden vervoerd konden worden.

De belangrijkste verbetering bleek echter wel dat Cdt. T.-Brigade in Mei besloot een compagnie infanterie aan de pantserwagens toe te voegen, die met hen samen een gepantserde eenheid zou vormen voor het uitvoeren van overrompelende acties vóór de hooftmacht van de Infanterie uit. Hiertoe werd bestemd een compagnie van de Schootroepen. Een periode van intens oefenen, volgde na deze reorganisatie, die allengs werden uitgebreid met oefeningen met vliegtuigen en het optreden van de 31ste Huysa. Het nu van deze oefeningen in nauwe samenwerking is tijdens de politoniele actie wel zeer gebreken, gezien de verschillende en gedurende de gehele actieperiode, van 21 Juli tot en met 4 Augustus, hebben de Huzaren van Boreel met hun broeders van de Stormcompagnie van I RS, een meer of minder belangrijke rol gespeeld. Hoogtepunten zijn geweest de doorstoot naar Toentang op 22/7 met een verkenningstoet naar Salatiga door de pantserpits van het 2e Esk, en de Stormcompagnie, de innamen van Salatiga op 23/7 door dezelfde onderdelen samen met I RS en Vwv. 3 onder commando van Cdt. I RS. Verder het optreden van een der pelotons

in samenwerking met 2-13 bij de bezetting van Ambarawa en Bedono eveneens op 22/7. De innamen van Weleri, op 1 Augustus, waar I RS ons in een sportieve run de loef afstak. Het tot stand brengen van het contact bij Soebah met de W-Brigade op 4 Augustus door 2-6, waaraan ook een peloton pantserwagens was toegevoegd.

Bij alle bovengenoemde acties en tot op heden toe bleef het personeel van het eskadron gespaard, hetgeen mij als commandant met een diepe dankbaarheid jegens den Almachtigen God vervult. Met weemoed gedenken wij echter die kameraden van de andere onderdelen, waarmee wij zo nauw mochten samenwerken, die tijdens gemeenschappelijke en afzonderlijke acties het hoogste offer gaven. Hun offers strekken ons Huzaren, echter voortdurend tot voorbeeld en sterken ons in het besef taai te volharden en ons als waarachtige huzaren ook in de toekomst te gedragen, opdat hun offer nooit en te nimmer voor niets zal zijn gebravd.

Tevens maak ik van deze gelegenheid gebruik onze kameraden van I RS en 2-13, die nu werkelijk gaan demobiliseren, hartelijk dank te zeggen voor de kameradeschap en steun, die wij van hen mochten ontvangen, zowel tijdens de acties als ook daar buiten.

Naemens alle officieren, onderofficieren, korporaals en huzaren van het 2e Esk. pantserwagens wensen wij u een voorspoedige overtocht naar het moederland en een gelukkige thuiskomst.

Met Uw voorbeeld voor ogen zullen wij met al onze krachten de naam van de T.-Brigade, een naam waarop wij allen en ook wij zo trots zijn geworden, trachten hoog te houden, tot dat ook wij aan de beurt zullen zijn gekomen om te repatriëren. En dan tot weerziens in het moederland.

De Majoor der Huzaren
F. Rouffier

De eerste Afdeling Veldartillerie K.N.I.L. op de Valreep.

Van Artillerie gesproken.....

Het is in de T.-Brigade een algemene bekendheid, dat er twee korpsen zijn die artillerie „bedrijven“. Ik zal me niet, althans niet publiekelijk, in een discussie wagen, welke van de twee korpsen de meeste lawaars heeft geooft in de loop der jaren. Bovendien is zulk een discussie bij voorbaat vruchteloos voor een buitenstaander, omdat beiden pensioele kerussagen tot „Sandra Barbara“, en daar hun hogere eenheid vinden. Verder zagen kanonniers van beide korpsen om het schoonsst over de „tijd van vrede“ en over meisjes, schoon op des kanonniers liefde trots zouden zijn. Gezien deze feiten, is het, van de zijde van den artillerist bekeken, onjuist, van twee korpsen te spreken. Waarvan ik me dus voortaan houd.

Maar er is naast bij. De eerste Afdeling Veldartillerie van het KNIL staat op het punt haar bedrijf aan anderen over te doen. En als I-V.A. gedomobiliseerd, of op de bootreis naar Nederland is, als dit in de krant komt, dan is mijn verhaal als mosterd na de maaltijd. En I-V.A. heeft beter verstand.

Er is een tijd geweest, dat de eerste Afdeling Veldartillerie was uitgerust met paarden. De officieren droegen toen sporen en mooie sabeltassen. Naderhand zijn de paarden verdwenen bij de Veld en is er moortortractie voor in de plaats geko-

men. De laatste maal, dat I-V.A. met paarden uitrukte, was in 1932. Eet was toen bij een parade in Batavia, waar het garnizoen destijds was. Later is het Malang geworden. Maar op die parade dan dertien de gehele Afdeling Boreden Veldartillerie in vliegende galop voor den Legerommandant. Dat moet een schoon gezicht geweest zijn. Natuurlijk mocht zoiets voordien nooit, zo in vliegende galop! Of misschien mocht het toen ook niet; I-V.A. deed het maar. Het was als 't ware een poging om nog eenmaal de fierheid en riddelijkheid van het bereden korps aan de verzaamelde hoogwaardigheidsbekleders te tonen.

Het leger moest vanzelf met de tijd mee en men kon moeilijk de artillerie hiervan uitsluiten. Snel optreden eist een snel transportmiddel. Gedurende de oorlog op Java was de afdeling ingedeeld bij de Mobile Groep van de derde Divisie op Oost-Java en toen de KNIL in 1942 voor het Japanse leger moest capituleren, is het personeel van het toenmalige I-V.A. in krijtsgevangenschap gesaan.

Ook Japan moest echter op zijn beurt de wapens neerleggen en onmiddellijk daarna ging een groep krijtsgevangenen, die in Japan in een kamp hadden gezeten via Manilla naar Balikpapan. In Januari 1946 werd deze groep versterkt met krijtsgevangenen uit de Malakkekampen, en werd er op 10 Januari 1946 een Depot Artillerie te Balikpapan gevormd, een formatie bestaande uit drie Afdelingen Veldartillerie. Door Australische officieren en onderofficieren werden deze afdelingen opnieuw geoefend uitertand voornamelijk in verband met de nieuwe schakken, waar voortaan ook de Nederlandse Artillerie mee zou moeten werken. Ik neem namelijk zooder meer aan, dat geen der artilleristen het schieten verleerd was in de Japanse tijd.

Op 24 Maart 1946 werd een Regiment Artillerie opgericht in Balikpapan en de eerste afdeling daarvan, welke oorspronkelijk bestemd was voor Batavia, kreeg Semarang als nadere bestemming. Commandant van deze Afdeling was de Majoor der Art. KNIL D.N. Blankemeijer.

Tussen 27 Maart 1946 en 18 April d.a.v. kwam de Afdeling in drie groepen in Semarang aan. Het was toen nog spannend in de steden op Java. Pas waren de eerste Nederlandse Infanteriebataljons aangekomen en in die omstandigheden moest I-V.A. de taak van de Engelse artillerie overnemen.

Al spoedig bleek, dat de KNIL artillerie het vertrouwen van de infanterie had. Ook, dat de afdeling meer jeeps tot haar beschikking had dan kanonnen, volgens de organieke verhoudingen dan altijd. Deze onbevredigende toestand werd echter met de meeste voorzichtigheid opgelost en, terwijl de T.-Brigade een oplossing voor het transportprobleem vond, kreeg I-V.A. wat zij eigenlijk nodig had: voldoende kanonnen om de vijandelijke artillerie rondom Semarang tot zwijgen te brengen.

Als I-V.A. een curve heeft gemaakt van de per week verschoven projectielen in het tijdvak April 1946 tot heden, dan vermoed ik, dat deze, over die bekende week in Augustus 1946, die week waarin de vijand zijn grote aanval op Semarang deed, een schone spits zal hebben. En gelukkig maar dat dit zo is!

Het spreekt vanzelf, dat de afdeling met de politoniele actie bij de T.-Brigade bleef en dus meeging naar het Zuiden. Alle acties heeft I-V.A. met veel succes ondersteund in samenwerking met 2-2 R.V.A. soms: De oorspronkelijke commandant, de Majoor Blankemeijer, werd in Mei van dit jaar ongeroefd door den Kapitein M.C. Schram de Jong, eveneens van het KNIL.

Wat het personeel betreft, is I-V.A. een troep van grote-veerscheidenheid. Uit vele windstreken afkomstig, vor-

(vervolgd op pag. 4).

de mensen serieu's goed willen zijn. Maar het is eigenlijk alleen nog het goede begin: het kan nog beter, het kan nog best. Het is niet voldoende alleen maar een net, behoorlijk, fatsoenlijk mens te zijn, die niet steelt of moordt of lastert, maar eerlijk, werkzaam en gaat is. Niet voldoende: op den duur houdt niemand het vol zonder diepere overtuiging. Een mens is eigenlijk pas dan volop mens, gaaf en af wanneer hij naast en boven in juiste verhouding tot zijn evenmens in juiste verhouding tot hun beider hoogste God leeft.

Een goed mens zijn is mooi: maar op den duur onbevredigend. Het is de oeroude waarheid, uit de onderwinding van ieder mensenhart. En juist bij de uitbarsting zo onverschilligen, hooghartigen, glashardden: bij de vrouwenmensen. Leest het mooie, maar eigenlijk zo lege boek van Diet Kramer, dat als titel en motto heeft de spreuk van Augustinus: diep-menselijk hart, uit de tijd toen hij werkelijk geen godsdienstig mens was: *Overmatig is ons hart*. Haar hoofdperson: een goede, edele, onsentimentele en sterke, maar totaal ongodsdienstige vrouw moet het tellkens, juist op de belangrijke ogenblikken van haar leven erkennen, hoe hulpeloos ze is: als haar kinderen voor het eerst bij haar komen met vragen over God, hemel, dood, leven hiernaans, bij de dood van haar jongste, als haar oudste jongen de verkeerde kant dreigt uit te gaan, als ze zelf haar einde voelt naderen. Ze kan niets zeggen, niets meegeven, niet helpen, ze voelt zich hulpeloos en onbarmhartig. Ze kan zich zelf in haar werk, zwaar en hard en zonder ophouden wel verdoven, maar ze kan voor haar kinderen niets doen: alleen een goede moeder zijn. Ze voelt, dat dat te weinig is.

Het is zo waar en zo menselijk: want het onrustige hart kan tot rust komen: in God.

Een goed mens is goed, een godsdienstig mens is beter: een godsdienstig én goed mens is best.

Pauk Kebon.

Uy de zuiveringssucces rond Semarang. De tijd van het bestand vóór de politonale actie was ook voor de Huzaren moeilijk, maar verschafte hen de gelegenheid de opgedane ervaringen te bestuderen, daaruit de nodige lessen te trekken en allerlei zaken te perfectioneren, die in de praktijk geblesken waren nog voor verbetering vatbaar te zijn. Zo werd de vuurkracht van de verkenningswagens aanmerkelijk uitgebreid op grond van verschillende proefnemingen. De „eerste hulp“ werd ter hand genomen en er werd een wapen-carrier tot ambulance omgebouwd, waarop in noodgevallen vier ligwonden vervoerd konden worden.

De belangrijkste verbetering bleek echter wel, dat Cdt. T.-Brigade in Mei besloot een compagnie infanterie aan de pantserswagens toe te voegen, die met hen samen een gepantserde eenheid zou vormen voor het uitvoeren van overrompelende acties vóór de hoofdmacht van de Infanterie uit. Hiertoe werd bestemd een compagnie van de Stoottroepen. Een periode van intens oefenen volgde na deze reorganisatie, die allengs werden uitgebreid met oefeningen met vliegtuigen en het optreden van de 31ste Hdvv. Het nut van deze oefeningen in nauwe samenwerking en gedurende de gehele actieperiode, van 21 Juli tot en met 4 Augustus, hebben de Huzaren van Boreel met hun broeders van de Stormcompagnie van 1 RS. een meer of minder belangrijke rol gespeeld. Hoogtepunten zijn geweest de doortocht naar Toentang op 22/7 met een verkenningstoet naar Salatiga door de pantserspits van het 2e Esk. en de Stormcompagnie, de innamen van Salatiga op 23/7 door dezelfde onderdelen samen met 1 RS en Vw. 3 onder commando van Cdt. 1 RS. Verder het optreden van een der pelotons

Namens alle officieren, onderofficieren, korporals en huzaren van het 2e Esk. pantserswagens wensen wij u een voorspoedige overtocht naar het moederland en een gelukkige thuiskomst.

Met Uw voorbeeld voor ogen zullen wij met al onze krachten de naam van de T.-Brigade, een naam waarop zij allen en ook wij zo trots zijn geworden, trachten hoog te houden, tot dat ook wij aan de beurt zullen zijn gekomen om te repareren. En dan tot weerziens in het moederland.

De Majoor der Huzaren
F. Rouffaer

De eerste Afdeling Veldartillerie K.N.I.L. op de Valreep.

Van Artillerie gesproken.....

Het is in de T.-Brigade een algemeen bekendheid, dat er twee korpsen zijn die artillerie „bedrijven“. Ik zal me niet, althans niet publiekelijk, in een discussie wagen, welke van de twee korpsen de meeste lauweren heeft geoogst in de loop der jaren. Bovendien is zulk een discussie bij voorbaat vruchteloos voor een buitenstaander, omdat beiden fenslotte teruggaan tot „Sancta Barbara“, en daar hun hogere eenheid vinden. Verder zingen kanoniers van beide korpsen om het schouwt over de „tijd van vrede“ en over meisjes, schoon van leden“ die in verband daarmee op des kanoniers liefde trots zouden zijn. Gezien deze feiten, is het, van de zijde van den artillerist, bekeken, onjuist, van twee korpsen te spreken. Waaraan ik me dus voortaan houd.

Maar er is haast bij. De eerste Afdeling Veldartillerie van het KNIL staat op het punt haar bedrijf aan anderen over te doen. En als I.V.A. gemobiliseerd, of op de bootreis naar Nederland is, als dit in de krant komt, dan is mijn verhaal als mosterd na de maaltijd. En I.V.A. heeft beter verdiend.

Er is een tijd geweest, dat de eerste Afdeling Veldartillerie was uitgerust met paarden. De officieren droegen toen sporen en mooie sabeltassen. Nederland zijn de paarden verdwenen bij de Veld en is er voortrackle voor in de plaats geko-

meningen opnieuw geoepen interard voornamelijk in verband met de nieuwe stukken, waar voortaan ook de Nederlandse Artillerie mee zou moeten werken. Ik neem namelijk zonder meer aan, dat geen der artilleristen het schielgen verleerd was in de Japanse tijd.

Op 24 Maart 1946 werd een Regiment Artillerie opgericht in Balikpapan en de eerste afdeling daarvan, welke oorspronkelijk bestond was voor Batavia, kreeg Semarang als nadere bestemming. Commandant van deze Afdeling was de Majoor der Art. KNIL D.N. Blankemeijer.

Tussen 27 Maart 1946 en 18 April d.v. kwam de Afdeling in drie groepen in Semarang aan. Het was toen nog spannend in de steden op Java. Pas waren de eerste Nederlandse Infanteriebataljons aangekomen en in die omstandigheden moest I.V.A. de taak van de Engelse artillerie overnemen.

Al spoedig bleek, dat de KNIL artillerie het verthouwen van de infanterie had. Ook, dat de afdeling meer jeeps tot haar beschikking had dan kanonnen, volgens de organieke verhoudingen dan altijd. Deze onbevredigende toestand werd echter met de meeste voortvarendheid opgelost en, terwijl de T.-Brigade een oplossing voor het transportprobleem vond, kreeg I.V.A. wat zij eigenlijk nodig had: voldoende kanonnen om de veldartillerie artillerie rondom Semarang tot zwingen te brengen.

Als I.V.A. een curve heeft gemaakt van de per week verschooten projectielen in het tijdvak April 1946 tot heden, dan vermoed ik, dat deze, over die bekende week in Augustus 1946, die week waarin de vijand zijn grote aanval op Semarang deed, een scherp spits zal hebben. En gelukkig maar dat dit zo is!

Het spreekt vanzelf, dat de afdeling met de politonale actie bij de T.-Brigade bleef en dus meeging naar het Zuiden. Alle acties heeft I.V.A. met veel succes ondersteund in samenwerking met 2-2 R.V.A. soms: De oorspronkelijke commandant, de Majoor Blankemeijer, werd in Mei van dit jaar opgevolgd door den Kapitein M.C. Schram de Jong, eveneens van het KNIL.

Wat het personeel betreft is I.V.A. een troep van grote-verseidenheid. Uit vele windstreken afkomstig, vor-

(vervolg op pag. 4).

Beste neef Piet,

nouw weet ik echt nie meer, wêk d'r van denken mot. De kraante stingen vol over demobbelesatie, de radio dee ok 'nen duit in 't zakste en bij de thuisfrontveeningen wisten ze al persies of d'n hoevensten December of Januari gulle naar huis kwaamt. En toen kwamen de geruchten, de fluissterpraatjes, dèt 't wêls anders kos zijn. De Kamer waar in rap en roer en de minister dreigde al mee ontslag, asset nie deurgong zoos hij ndertijd beloofd had. En nouw kwam Generaal Spoor en al die schrijverij berichten en omroep is allemaal hil anders geworen. En nouw weet ik 't nie meer of liever nouw weet ik wel zooveul, de ge veurloopig nog nie naar huis komt. En zoos de generaal 't uillee, kan ik 't wel volgen, mar wêk niet kan snappen is, dèt de regering nouw 'n nie de puntjes op de i gaat zetten en 'n stokste stift veur al dè onverantwoordelijk geschrijf in de kraante, waar ze julle en ons mar mee op slang jagen en waar ze niks anders mee bereken as 'nen hoop ellende. Neje, Piet, dan houw ik 't liever bij Generaal Spoor. Die

sprikt open taal en zeet meteen, waar 't op staet. As die zeet, Piet, dan en dan komde naar huis, dan geleuf ik 't ok, mar wê ze d'r hier in Nederland allemaal van maken is niks anders as zuthouwerij van de massa. Laten die lui, die d'r niks van af weten, toch d'ren mond houwen en niks publiceren, wêt nie offesjeel is. Nouw ziede alweer wêt de gevolgen zijn: de vrouwen hier zitten te simmen en bij julle kankeren ze zoo hard, dèt de klappers uit de boomn vallen. En dè waar allemaal nie nooig gewist, as al die schrijvers urst 'ns de berichten uit Indië hadden afge-waacht. Want ge kunt per slot van rekening hier in Nederland toch nie zien, wêt d'r daarginds bij jul-lie aan, 't handje is!

't Is veur veul moeders, vrouwen en verloofdes 'n bittene pijn om te slikken en die veinden 't evenmin leuk as gulle daarginds, maar ok nouw weer zullen de Nederlandische vrouwen en meskes dè offer brengen, mar op die veur-waarde, dèt d'r nouw nie langer mee geschrijf wordt geschemd, mar eerlijk open kaart wordt gespreud. Vergissen is menscheijk, mar ge mot nooit 'n fait trachten te verdoezeien mee mooie woorden, want daar werkte de zaak mar dieper de put mee is.

En verders Piet, ik kan me in-denken, dè g'oev eigen 'n bietje opgelaten vuult, mar zoo isset le-ven nouw eenmaal, daar kunde toch gin biet aan veranderen. Mar gulle zijt echte Nederlandische jonges, nazaten van de Ruijter en de Wit. En die groote mannen van vrunger hebben 't in hullekên tijd ok dukkeis genogt mee de Hoog-mogenden aan de stok gehad, mar ze hebben Nederland groot ge-makt en het „Ik zal handhaven” was veur hulle nie zo mar 'n mooie spreuk, neeje dè waar hulle

houvast, net asset nouw veur jul-lie is. Bijt deur d'n zuren appel heen en gaat nie bij de pakken neerzitten. Ik garandeer oe, dè wij Nederlandse vrouwen achter jul-lie staan en alles zullen doen, wêt julle kracht en steun kan geven.

't Wordt hier mee d'n dag duur-der. Boter, melk en kaas zijn 'n stuk de hoogte in en 't brood bak-ken ze mee erpehneel d'r onder-deur. 't Bonningescharrel is ok nog nie afgelopen, al konden ze beter 'n paar artikelen in d'n vrien handel brengen dan ze deur de zwarte mêt op te laten souperen. D'r verdrijnt nog altijd 'nen hoop naar d'n Bels, want de fraankeses zijn nog altijd erg in trek, al waar 't alleinig mar om naar de Zes-daagsche te gaan.

In Limburg zwerfep nog steeds de wilde zwijnen rond en ze heb-ben d'r een gevangen, dè eieren lin. Neje, dës gin flauwe kul. D'r kwam zon beest bij 'nen boer op 't erf, gong op de meschoop zitten en onder geknor draaide ie 'n ei. Dieën boer kos z'n ooggen nie ge-louven en trok d'rop af. Toen bleek 't 'n steenen ei te zijn, zoo eentje dè ze in de kiepenkool leggen, om de kiepen aan 't leggen te krij-gen.

D'r zijn weer ettelijke OVWers teruggekomen. De ontvangst waar zoools altijd mee meziek en bloemen, Ik las in 't kraanteje van Bokmeer, dèt d'r daar eenfje van jul-lie was aangekomen. Ze had-den veur 'z'n huis 'nen eereboog gemakt en d'r waren toespreken en bruidjes mee kedootjes. Saves waar d'r 'nen feestavond van 't thuisfront. Daar sting zelfs 'n groote avvertensje van in dè kraant. „Bezuukt onzen avond waar Fun Klein van z'n erwardin-gen bij de Tijger-brigade zal ver-tellen. Vrij entree.” Toch vergim-mos aardig, hoe de jonges hier worren ontvangen, asset nouw mar nie bij de ontvangst alleinig bliêft, dan zal 't nog wel losloopen.

En d'n dikke kok van julle is grootzader geworen, lees ik. Dës nouw Opa d'n OYWer. As de kon-ferenties van de kemissie nog laank duren hebde kams, dè ge nog 'n leger kragt van drie generaties. In denzen raren tijd hoefde oew eigen nergens meer over te ver-wonderen. En dèt 't raar kan gaan onderfond ok nog 'nen autorijder. Die nam onderwege 'nen lifter mee en toen wter te deur de pelisse aan-gehouden veur z'n rijbewijs. Laat je die dingen nouw thuis hebben laten liggen. Hij kreeg 'n perss-waer, dèt de lifter op 'n gegeven moment z'n handen in z'nen zak stak en aan de sjautfeur 'n buuks-ke gaf, waarin alderlei papieren zaten en 't perss van dè wegkon-treleur. „Ja” zin-je tegen dè ver-bouwerde autorijter, „ik ben zakkenvoller.”

Piet ge wit d'r weer van. Hou goeien moed en de kop op. Aan al-lies komt 'n end, ok aan dit brief-ke. Veul groeten van ons allemaal en omhelst deur oew.

Tante Kee.

Lieve Suse, liefste Poes,

Waar moet ik deze keer over beginnen? Netuurlijk over waar- over wij het de heile dag hebben: de demobbelesatie. Eerst konnen we er nog wel eens grappen over ma-ken, omdattewe toch allemaal in ons hart dochten, assettewe bin-nen enkele weken thuis zouwen wezen. Toen stond dat stukkie in de krant, assettewe naar huis kwamen. En assettewe de Minister had gezegd: „As de jonges niet naar huis ken-nen, ga ik maar naar huis”. En toen heet de Generaal Spoor ge-sproken en die bond er geen doe-kjes om. En nouw is het uit met de lollietjes. Ik heb het nog eens gegerbeerd, maar dèt viel me niet mee. Jij ken wel lachen „zeên ze, Jij bent van de Alcantara.” Ik zee: „We maggen wel wat hebben. We hebben toen ook z'n beroerde reis gehad.....” „Beroerde reis,” zeeën ze toen, „beroeerde reis? Die reis had nog veel beroeerder moe-ten wezen. Die schuit had met jul-lie allemaal motten verz.....”

Ik schande mijn eiges voor het ruwe woord, Poeske. Zie, as dèt ge-beurd was, waren zulle de eersten geweest. Maar laat ik het nouw eens onsamhangend vertellen. De ging en de vijfde compie van de GBI. Daar heb ik nog nooit van gehoord, maar dat benen ook he-le vroege. Die ganen eerst en ben-ken-half Maert weg. Dan tot 1 Maart krommes de GBiers. Die kennen trouwes zo weg, asseze maar een nette, oppassende plaats-vervanger hebben. En dan komt de Alcantara (mooie naam eige-lijk, hè. Net iets voor ons eerste dochttertje). Dan zitten we weer met die stoottroepen samen aan boord. En kennen de Brulhoel in omgekeerde volgorde uitgeven. In de loop van Maert zullen wij ons beslag hebben gekregen, zee de Generaal. Hij zal wel bedoeleu ons „ontslag”, denk ik. En dan ganen ze eens aan de anderen denken. Die krijgen in de loop van 1948 hulle beslag, aster niks tussen komt, maar wat zou er tussen ken-nen kommen? En over de Sinter-klazen werd nog niet eens gepraat en de boerekoodevisie hebben ze zogezegd 'nig niet eens ontdekt, assett die hier benen.

Ik ben blij assett dat praatje, assettewe in jannewari al naar huis moesten niet door gaat, want ik kom liever niet midden in dè winter aan. Ik ken nog lang ge-noeg in de kouw zitten en boven-dien zouw jij toch geen tijd voor mijn hebben en maar weer gaan schaatzen net as vroeger. En mee ga ik niet meer. Ik ben nouw een man geworen en ga niet meer met een lopende neus langs dè kant staan te kijken. Donderdag benen er weer twintig jonges van het dertende naar het bataljon ge-gaan. Die moesten gaan helpen inpakken, zeeën ze. Het is voor de andere bataljons, die nouw nog niks weken, toch wel vervelend, hé Poeske. En het beroeerde is, assettewe zelf netuurlijk heet goed snappen, assett het niet anders ken en assett de Generaal het eer-lijk gezegd heeft. Dat zal hij ook niet leuk gevonden hebben, want hij weet onderdehand wel, assett-

teze allemaal erg naar huis ver-langen.

Maar, laat ik er verders over zwingen. Zijn oren zullen deze dagen toch al genoege toeteren. Ik las gisteren, assett in Batavia twee jonges stiekum met een boot naar Holland waren gegaan as verste-kelingen. Nouw kwamen ze voor de krijgsraad en die heeft ze maar een tijdje opgesloten. Toch benen dat ondernemende kerels. Die moesten ze bij de demobbelesatie-kemissies doen.

Nouw ben ik er weer over be-zig. Dat is omdat ik het zo jam-lendig vond, assett het allemaal zo is gegaan. Assewij wat verder waren gelopen, was het heel an-ders gelopen. De Jevanen willen wel maar dat gezelschap daar in Djokja. Die houwen ons hier.

Maar nouw moet ik je in deze treurigende brief toch een grappje vertellen en dat is van een aal-moezenier, die op actie ging en die eens flink wouwe wezen. Hij zouw voor de staf wel eens een lekkere tas warme melk brouwen, uit een blikkie. En hij begon met zijn melkpoeder en ze stonden alle-maal te wachten met ongeduld net as op de demob. (Ben ik er weer over bezig) neen, net assik op jouw. En toen hij klaar was had hij een lekker bordje pap, want het was geen melkpoeter maar meel. En dat is ook wit. Ik docht, assett pauzen alles wisten.....

Oh ja, het voorraamste zouw ik nog vergeten. Jij stuurde mijns dat uitknipsel uit de krant met dat verhaal, assett ik bijna op een boom gerejen zouw zijn en je schreef, assett jij zo in de angst had gezeten, toen jij dèt jar. Maar daar was het toen wel een beetje laat voor, vin je niet? Het is ne-tuurlijk gelogen, je moet nooit geloven, wat er in de krant staet. Daar heeft toch ook in geetan van die boot, die hier naar toe zouw komen voor je weet wel, waar ik niet meer over zouw be-ginnen. Al die krantemannen moe-ten nouw eenmaal per dag zoveel papier vuil maken an asseze dat niet vol krijgen benen ze tot al-lies in staet zelfs tot het liggen van bommen voor onschuldige solda-ten eerste klasse.

Ben je nouw gerust gesteld? En zal je er niet van dromen? Dan ga ik weer eindigen, want ik moet op stradszwracht met twee typisten van het kantoor. Dat zal me weer wat worren. Die willen met tien vingers te gelijk aan de trekker trekken. Laast had er een gesche-ten. „Wacht effen”, zee hij, „ik mot effen een nieuw lint op zet-ten”. Ik zeg: „Doe maar met die spuit wat je wil, asje maar weet, assett je mijn geen doorslagje hoeft te geven”. Ze kennen met zo'n machten een brief wel tien keer tegelijk maken en een ander hebben ze nog. Daar kennen ze een brief wel duizend keer mee ma-ken.

Maar dat ken nooit zo goed we-zen, as iedere afzonderlijk en am-pert. Al kost het meer tijd: dè af-werking is beter. En daar houw ik me maar aan vooral bij de hon-derdduizend zoenen net as altijd van hem, die zich noemt.

je

Jan.

Soldaat eerste klasse der In-fanterie oud-passeger van de Alcantara.

...
Lieve! Uj Uuwaan...
sprikt open taal en zeet meten,
waar 't op straat. As die zeet, Piet,
dan en dan komde naar huis, dan
gelauf ik 't ok, mar wè ze d'r hier
in Nederland allemaal van maken
is niks anders as zouthouwerij van
de massa. Laten die lui, die d'r
niks van af weten, toch d'ren mond
houwen en niks publiceeren. Wèt
nie offesjeel is. Nouw ziede alweer
wèt de gevolgen zijn: de vrouwen
hier zitten te simmen en bij julie
kankeren ze zoo hard, dèt de klapp-
pers uit de boomen vallen. En dè
waar allemaal nie noodig gewist,
as al die schrijvers uurst 'ns de
berichten uit Indië hadden afge-
wacht. Want ge kuint per slot van
rekening hier in Nederland toch
nie zien, wèt d'r daarginds bij jul-
lie aan 't handje is!

't Is veur veul moeders, vrou-
wen en verloofdes 'n bittere pil
om te slikken en die veindende 't
evenmin leuk as gulle daarginds,
mar ok nouw weer zullen de Ne-
derlandse vrouwen en meskes
dè offer brengen, mar op die veur-
waarde, dèt d'r nouw nie langer
mee geschrijf wordt gescheemd,
mar eerlijk open kaart wordt ge-
speuld. Vergissen is menschelijk,
mar ge mot nooit 'n felt traachten
te verdoezelen mee mooie woorden,
want daar werkte de zaak mar
dieper de put mee is.

En verders Piet, ik kan me in-
denken, dè goew eigen 'n bietje
opgelaten vuult, mar zoo isset le-
ven nouw eenmaal, daar kunde
toch gin biet aan veranderen. Mar
gulle zijt echte Nederlandse
jonges, nazater van de Ruijter en
de Wit. En die groote mannen van
vrunger hebben 't in hullien tijd
ok dukkels genogt mee de Hoog-
mogenden aan de stok gehad, mar
ze hebben Nederland groot ge-
makt en het „Ik zal handhaven“
was veur hullie nie zo mar 'n
mooie spreuk, neeje dè waar hullie

D'r zijn weer...
teruggekomen. De ontvangst
waar zoovals altijd mee meziek en
blommen. Ik las in 't kraantje van
Boromeer, dèt d'r daar eentje van
julie was aangekommen. Ze had-
den veur z'n huis 'nen eereboog
gemakt en d'r waren toespraak
en bruidjes mee kedootjes. Sava
waar d'r 'nen feestavond van 't
thuisfront. Daar sting zelfs 'n
grootte avvertensje van in de
kraant. „Bezukt onzen avond
waar Fun Kleijn van z'n erwarin-
gen bij de Tijger-brigade zal ver-
tellen. Vrij entree.“ Toch vergim-
mes aardig, hoe de jonges hier
worren ontvragen, asset nouw mar
nie bij de ontvangst alleeng bleft,
dan zal 't nog wel losloopen.

En d'n dikke kok van julie is
grootvader geworren, lees ik. Dè
nouw Opa d'n OVWer. As de kon-
ferenties van de kemissie nog
laank duren hède kans, dè ge nog
'n lager kregt van drie generaties.
In denzen raren tijd hoefde oew
eigen nergens meer over te ver-
wonderen. En dèt 't raar kan gaan
ondervond ok nog 'nen autorijder.
Die nam onderwege 'nen lifter mee
en toen wier ie deur de peliste aan-
gehouwen veur z'n rijbewijs. Laat
ie die dingen nouw thuis hebben
laten liggen. Hij kreeg 'n perses
en kos verder gaan. Mar 't mooiste
waar, dèt de lifter op 'n gegeven
moment z'n handen in z'nen zak
stak en aan de sjautfeur 'n buuks-
ke gaf, waarin alderlei papieren
zaten en 't perses van de wegkon-
treleur. „Ja“ z'n-je tegen de ver-
bouweerde autorijder, „ik ben
zakkenvoller.“

Piet ge wit d'r weer van. Hou
goeten moed en de kop op. Aan al-
les komt 'n end, ok aan dit brief-
ke. Veul groeten van ons allemaal
en omhelst deur oew.

Tante Kee.

gens onverschuldigd verheuen, de
Generaal zee, asdat eerst het KNIL
ging en de vijfde compie van de
GBI. Daar heb ik nog nooit van
gehoord, mar dat bennen ook he-
le vroege. Die garen eerst en ben-
nen half Maart weg. Dan tot 1
Maart kommen de GBiers. Die
kennen trouwes zo weg, asseze
maar een nette, oppassende plaats-
vervanger hebben. En dan komt
de Alcantara (mooie naam eige-
lijk, hè Net iets voor ons eerste
dochtertje). Dan zitten we weer
met die stoottroepen samen aan
boord. En kennen de Bruihoei in
omgekeerde volgorde uitgeven. In
de loop van Maart zullen wij ons
beslag hebben gekregen, zee de
Generaal. Hij zal wel bedoelen ons
„ontslag“, denk ik. En dan garen
ze eens aan de anderen denken.

Oh ja, het voornaamste zouw
ik nog vergeten. Jij spurte mijn
dat uitknipsel uit de krant met
dat verhaal, asdat ik bijna op een
boom gerejen zouw zijn en je
schreef, asdat jij zo in de angst
had gezeten, toen jij dat las. Maar
daar was het toen wel een beetje
laat voor, yn je niet? Het is ne-
tuurlijk gelogen, je moet nooit
geloven, wat er in de krant staat.
Daar heeft toch ook in gestaan
van die boot, die hier naar toe
zouw komen voor je weet wel,
waar ik niet meer over zouw be-
ginnen. Al die krantenmannen moe-
ten nouw eenmaal per dag zoveel
papier vuil maken an asseze dat
niet vol krijgen, bennen ze tot al-
les in staat zelfs tot het liggen van
boennen voor onschuldige solda-
ten eerste klasse.

Ben je nouw gerust gesteld? En
zal je er niet van dromen? Dan ga
ik weer eindigen, want ik moet
op stadswacht met twee typisten
van het kantoor. Dat zal me weer
wat worren. Die willen met tien
vingers te gelijk aan de trekker
trekken. Laast had er een gescho-
ten. „Wacht effen“, zee hi. „Ik
mot effen een nieuw lint op zet-
ten.“ Ik zeg: „Doe maar niet die
spuit wat je wil, asje maar weet,
asdat je mijn geen doorslagje
hoeft te geven.“ Ze kennen niet
zo'n machten een brief wel tien
keer tegelijk maken en een ander
hebben ze nog. Daar kennen ze
een brief wel duizend keer mee ma-
ken.

je

Jan.

Soldaat eerste klasse der In-
fanterie oud-passegiert van
de Alcantara.

Die krijgen in de loop van 1948
hulle beslag, aster niks tussen
komt, maar wat zou er tussen ken-
nen kommen? En over de Sinter-
klazen werd nog niet eens gepraat
en de boerekoolderfise hebben ze
zogezegd nog niet eens ontdekt,
asdat die hier bennen.

Ik ben blij, asdat dat praatje,
asdatteve in jannewari al naar
huis moesten niet door gaat, want
ik kom hever niet midden in de
winter aan. Ik ken nog lang ge-
noeg in de kouw zitten en boven-
den zouw jij toch geen tijd voor
mijn hebben en maar weer gaan
schaatsen net as vroege. En mee
ga ik niet meer. Ik ben nouw een
man geworren en ga niet meer met
een lopende neus langs de kant
straan te kijken. Donderdag bennen
er weer twintig jonges van het
dertende naar het batelfon ge-
gaan. Die moesten gaan helpen
inpakken, zeeën ze. Het is voor de
andere bateljons, die nouw nog
niks weten, toch wel vervelend,
hè Poeske. En het beroerde is,
asdatteze zelf netuurlijk heel goed
snappen, asdat het niet anders
ken en asdat de Generaal het eer-
lijk gezegd heeft. Dat zal hij ook
niet leuk gevonden hebben, want
hij weet onderdehand wel, asdat-

Haat?

Tussen de dienstplichtigen en de OVWers bestaat nogal eens verschil in waardering. Misschien dat onderstaand schrijven ons wat dichter bij elkaar zal brengen, want we voelen wel, dat de verhouding, zoals die nu is, vaak niet deugt.

Het lijkt mij niet ondienstig om, als dienstplichtige, eens enkele feiten naar voren te brengen, juist in een blad als "de Tigger", dat toch in hoofdzaak een periodiek is van de OVW-bataljons te Semarang.

Laten we dit voorop stellen, dat we niet zullen trachten elkaar iets te verwijten, maar slechts de dingen zullen bezien, die zich dagelijks voordoen in opmerkingen en gesprekken.

Wat is de opinie ten opzichte van de OVWers bij het merendeel der burgers en dienstplichtigen? Hierop kan ik kort zijn: het antwoord kent u.

1. Word niet in Holland gescreuwd tegen indertijd reparerende OVWers: "Zwartjesmoordenaars"?

2. Word niet gesproken over leeglopers en avonturiers. Laten we deze uitlatingen* eens nader bezien.

Punt 1. Het is den Nederlanders aangeboven zich vooroordelen over iedereen en alles te vormen. Willen wij dienstplichtigen, dergelijke uitlatingen aanvaarden? Hier volgt een krachtig: "Nee". Indedaad is er een zekere categorie "Nederlanders", die zich een dergelijk oordeel hebben gevormd (en het uitspreken), maar zijn deze mensen volgens onze begrippen niet te beklagen? En juist door de handelingen van dit soort, "Nederlanders" is er een misverstand ontstaan tussen OVWers en dienstplichtigen.

Vóór tot de uitlating van dienstplichtigen naar Indië werd overgegaan, konden de OVWers menen, dat alle Nederlanders "behoorden tot die zo even genoemde categorie. Dat deze mening onjuist was, werd door ons, dienstplichtigen, bewezen. Wij zien de strijd vaak zinloos. Maar, omdat wij Nederlanders zijn, vervullen wij allen, zowel OVWers als dienstplichtigen, in gehoorzaamheid aan onze regering, hier in deze gewesten en elders onze plicht. De één vanzelfsprekend met meer toewijding dan de ander. Hoe de OVWers op deze uitlating vanuit Nederland hebben gereageerd, weet ik uit de mond van vele Uwer. De OVWers voelden zich beledigd, zo niet gekrenkt. De tijden hebben gelukkig bewezen, dat het slechts een kleine categorie was, die dit uitbraide. Langzaam, maar zeker begon het Nederlandse volk

(vervolg van pag. 2).

men ze toeh met elkaar de Eerste Afdeling Veld.

Bijna op de valreep staande voor het vertrek naar Nederland, wensden wij allen een goed ventof en hen die hier blijven een succesvolle loopbaan toe.

Het na-oorlogse I-V.A. heeft de traditie van vroegere afdelingen bewaard en de wapenfeiten vermeerderd, door tot de pacificatie van Midden-Java haar bijdrage te leveren. Het dragen van de Tigger-badges is van die bijdrage een bewijs.

P.M.

waardering te krijgen voor het werk van ons Jeger. En de rechtgeaarde Nederlander heeft zich nooit met dergelijke uitlatingen bezig gehouden.

Punt 2. Leeglopers en avonturiers.

Hoe komt men aan deze stelling? Ik wil er deze verklaring voor geven: toen direct na de bevrijding, op 5 Mei 1945, de Gezagstroepen uit de grond rezen, was er inderdaad enig motief voor deze stelling. Heeft het ons allen niet tegen de borst gestuit, dat we, "die en die" maar zagen met een oranjeband en die later overgingen naar de Gezagstroepen? Waren er niet bij die zich in de bezettingstijd onvaderlandshievend hadden gedragen? Hierop is het antwoord: "Ja". Het was echter ook slechts een categorie, maar velen kregen door hun toedoen een verkeerde naam. Dus nu onze conclusie:

Laten wij nederlijk erkennen, dat wij zowel van burgerlijke als militaire zijde, een beetje voorbarig zijn geweest. We zagen alleen het verkeerde, maar het goede lieten we daarbij wegvallen. Deze voorvallen zijn te betreuen en verdienen een oplossing.

Gelukkig is er meer begrip voor deze dingen gekomen. Het Nederlandse volk heeft gezien, dat de troepen in Indië Nederlanders zijn van het beste soort. Wij, dienstplichtigen, hebben julle OVWers laten zien, dat wij niet diegenen waren, die je in ons verachte te vinden. Het Nederlandse volk en wij respecteren julle, omdat je al deze dingen vrijwillig hebt aanvaard met alle consequenties van dien.

Wij willen gaarne aannemen, dat het vaderlandshiefde was, die julle dwong naar Indië te gaan, maar helaas zijn er onder julle, OVWers, die dit loochenen. Want ook uit de mond van OVWers heb ik gehoord: "Als ik dat alles vooruit had geweten, was ik nooit gegaan."

Ziehier het feit, dat ons aan het twijfelen brengt. Doch dit zal ook onder julle slechts een categorie wezen.

Maar wij kunnen niet anders dan julle uiteindelijk de vraag stellen: "Als julle dan werkelijk door vaderlandshiefde gedreven naar Indië zijn vertrokken, waarom demobiliseren julle dan vóór ook alles volkomen voor elkaar is in Indië?"

Ik weet, dat ik hierbij een teer punt raak maar U zult deze vraag van ons standpunt uit bezien wellicht kunnen bijlijken.

Zeer zeker kunt U daartegenover stellen: "maar moeten dan de OVWers alles doen?" Nee, nogmaals nee. Maar juist in dit opzicht kunnen wij zien, dat wij één zijn, OVWers en dienstplichtigen.

Laten we eerlijk wezen: ontbreekt daar vaak niet wat aan? Wij, dienstplichtigen, hebben meer dan eens hatelijke opmerkingen moeten horen en zelfs moeten lezen in uw blad, "de Tigger".

Hatelijke opmerkingen te horen laat ons, zowel als julle natuurlijk, volkomen koud, maar ik mag toch aannemen, dat de zeer gewaardeerde schrijvers in Uw (ons) familieblad (zo mag ik "de Tigger" toch wel noemen) hun verantwoordelijkheid in deze ken- nen en dergelijke dingen achter-

wege laten. Moge dit schrijven een bijdrage leveren in de moeilijke omstandigheden, waarin wij leven tot saamhorigheid dan zal schrijver dezes zich beloonnd zien.

S. E. K. H. J. Stoffler
O C. 3-7.

Naschrift van de red. Wij hebben dit openhartig woord van een der wapenbroeders uit het bataljon, dat zo nauw met de Tiggers heeft samen- gewerkt, gaarne opgenomen. Wij stellen ons voor in het volgende nummer ons idee over deze kwestie te geven, tenzij een ander zich oproepen voelt naar de pen te grijpen.

Weldadigheidsbal.

Wij waren dezez daagen in de gelegenheid uit de mond van een hooggeplaatst officier enkele indrukken te vernemen van zijn ervaringen op een Weldadigheidsbal, dat hij — menslievend als hij ondanks zijn functie is — in enkele vrije uren, welke een dienstreis naar Bandoeng hem liet, bezocht met enkele danms benevens daartoe strekkend geldde. De plaats van handeling was, zoals hij ons mededeelde, Concordia, hetgeen een of andere tent schijnt te zijn, waar men te Bandoeng dergelijke tournooien van naastenbiefde pleegt te houden.

Er waren diverse attracties, die de nieuwsgierigheid van onzen zegenman wekten. Een wolkdakar scheen er op te wijzen, dat de organisatoren toegang hadden gehad achter het ijzeren gordijn. Het verblijf scheen echter niet langdurig genoeg geweest te zijn om een voldoende voorraad van de nationale drank mede te brengen, aangezien reeds bij het begin van de avond een bestelling wodka werd gelonoreerd met stroop. Tenzij men hieruit moet opmaken, dat de Rus op niet onaanzienlijke wijze water in de wodka heeft gedaan, althans voor de export. In elk geval kon de namaak-Rus, die deze geestrijke drank verkocht, in stijl blijven en "Nee!" verkopen.

Valé aanwezigen hadden bijknaar op een spoedig uitkroegen van de alcohol-supply gerekend en de nodige voorraad mede gebracht. Overal zaten daar ook vrolijke groepen, die zich tussen de danspartijen door nieuwe krachten en beveling indronken, om op den eenmaal ingeslagen philantropischen weg voort te gaan. Tot... er een kwam te vallen en in zijn val een tafeltje misgaders het daarop aanwezige meesleunde. Men richtte het meubelstuk weer op benevens het servieswerk, dat de moeite van het opnemen nog waard was, en men wilde zich weer neerzetten tot verdere kout, toen bleek, dat de verwekker van al deze last, zich nog op de vloer bevond. Men nodigde hem vriendelijk uit zijn plaats aan tafel weer in te nemen: iedereen kon wel eens een ongelukje hebben; alles was vergeten en vergeven; zij waren maar met jongens en meisjes onder elkaar; hij had zich lang genoeg geschaamd. Deze en dergelijke vriendelijke vermaningen werden tot hem gericht om hem weer tot opstaan te doen besluiten. Het mocht echter niet baten. Hij bleef zich op handen en voeten over de bodem voortbewegen en op alle vragen en vermaningen stootte hij slechts ongearticuleerde klanken uit. De vrolijke onbezorgdheid van het gezelschap begon plaats te maken voor angst. Men dacht aan een van die geheimzinnige ziekten, waaraan het Oosten zo rijk is en die men gemeenlijk zonder de minste aanleiding opkoopt. Men dacht aan de Moorse tent, die eveneens deel uitmaakte van het weldadigheidsfeest en welke door het gezelschap was bezocht. Men be-

gon uit te zien naar een dokter. Op dat moment was de ongelukkige in de buurt van het tafeltje van mijn zegenman aangekomen en deze — gewend om "smensen diepste roessten te doorgronden" — wist uit vele onverstaanbare klanken het woord "gebit" te verstaan. "O" zeiden allen opgetucht en drukten automatisch hun valse kiezen wat vastter tegen het verhamerde alvorens zich te bukken om met zoeken te helpen. Een rauwe krete weerklonk weldra en de tandeloze stormte zich op een voorwerp, dat tennidden van de drankressen rondloberde, en drukte het in verwooting tussen zijn kaken. Alle omstanders waren zeer erkentelijk voor deze niet in het programma vermeldde attractie.

Mijn zegenman verhaalde, dat daarop een jongedame benevens begeleidend heer uit zijn gezelschap de dansvloer te betreden. Hij had hier tegen geen bezwaar en moedigde deze poging om geestig te doen integendeel ten zeerste aan, met wettende welk onheil hij daardoor over zijn hoofd bezwoer. Het gevolg namelijk, dat de dans, waarin het paar zich mengde, een zogenaamde alkappdans was, waarbij het aan eenleegelijk vrij staat een jongeman van zijn zoete last te betoven en er zelve zoekt mee te zijn. Zulks geschiedde ook hier. Hetzij deze jongeman deze kdat niet kende, hetzij hij te ver-rukkt was van zijn bevelastster vast staat, dat hij weigerde zijn plaats af te staan aan een militair, die zulks op de voorgeschreven wijze verzocht. Menende, dat zijn gebaar niet goed begrepen was, deed ver-zoeker nogeens doch wat nadrukke-... van zijn bedoelingen bijknen. Toen hij ditmaal wederom boot vlieg, wendde hij zich tot zijn kornuiten, welke eveneens pogingen gingen aanwenden om het paar te scheiden, evenwel met even weinig resultaat. Bij het einde van de dans keerde het paar naar het tafeltje van mijn zegenman terug, gevolgd door een schare opgewonden lieden, die hun "recht" i.c. een dans met het mensje opeisten en daarbij een krachtig vermaan lieten horen, enz. dat "hij" zich, omdat hij officier was, niet moest verbeelden, dat hij enz, en dat zij hem anders wel eens zouden laten zien. En dat zij al net eerder was als de rest, die ook alleen maar danssten met officieren en jongens van de A.A.T., die immers mooie pakkes hadden.....

Mijn zegenman trachtte de situatie te verklaren, hoewel er niet veel aan te verklaren was, maar dat is nu juist zijn "fort". Na enige tijd had hij het zover, dat een gedeelte der aanvallers hem gelijk begon te geven en hij het gewraakte paar een teken kon geven stiekum te verdwijnen, hetgeen geschiedde. Even later had hij bereikt, dat de aanvallers zich tegen elkaar wendden en de ene helft de eerst ten prooi geëiste over-treders van de danszeden hartloochtelijk verdedigde, de ander hen nog veel heftiger aanviel. Het twistgesprek juwde enigszins toen het Wilhelmus werd gespeeld — bij de laatste maten was iedereen rustig — om daarna weer in nieuwe woede op te laaten. Dit zag mijn zegenman echter nog slechts van verre, bij de deur. Van een ombezwakt ogenblik had hij gebruik gemaakt om te ontspannen. Het laatste, dat hij nog in een flits zag, was een vuist, die dreigend neerdaalde.

Mijn zegenman meende, dat hij deze vuistslag eiegenlijk had verdiend, doch zijde: dat hij naar gaarne aan een ander afstond. Hij vond het alles bij elkaar een zeer geslaagd feest en had weer frisse kracht verzameld om zijn dienstreis te vervolgen.

M.B.

der aangeboden zich vooroorden over iedereen en alles te vormen. Willen wij dienstplichtigen, dergelijke uitlatingen aanvaardden? Hier volgt een krachtig: „Nee”. Inderdaad is er een zekere categorie „Nederlanders”, die zich een dergelijk oordeel hebben gevormd (en het uitspreken), maar zijn deze mensen volgens onze begrippen niet te beklagen? En juist door de handelingen van dit soort „Nederlanders” is er een misverstand ontstaan tussen OVVers en dienstplichtigen.

Vóór tot de uitzending van dienstplichtigen naar Indië werd overgegaan konden de OVVers menen, dat alle Nederlanders behoorden tot die zo even genoemde categorie. Dat deze mening onjuist was, werd door ons, dienstplichtigen, bewezen. Wij zien de dingen anders, al lijkt ons de strijd vaak zinloos. Maar, omdat wij Nederlanders zijn, vervullen wij allen, zowel OVVers als dienstplichtigen, in gehoorzaamheid aan onze regering, hier in deze gewesten en elders onze plicht. De één vanzelfsprekend met meer toewijding dan de ander. Hoe de OVVers op deze uitlating vanuit Nederland hebben gereageerd, weet ik uit de mond van vele Uwer. De OVVers voelden zich beledigd, zo niet gekrenkt. De tijden hebben gelukkig bewezen, dat het slechts een kleine categorie was, die dit uitbraide. Langzaam, maar zeker begon het Nederlandse volk

(vervolg van pag. 2).

men ze toch met elkaar de Eerste Afdeling Veld.

Bijna op de valreep staande voor het vertrek naar Nederland, wansenen wij allen een goed vertof en hen die hier blijven een succesvolle loopbaan toe.

Het na-oorlogse I.-V.A. heeft de traditie van vroegere afdelingen bewaard en de wapenfeiten vermeerderd, door tot de pacificatie van Midden-Java haar bijdrage te leveren. Het dragen van de Tijger-badges is van die bijdrage een bewijs.

P.M.

Indische volk niet gezien, dat uitroepen in Indië Nederlanders zijn van het beste soort. Wij, dienstplichtigen, hebben julle OVVers laten zien, dat wij niet diegenen waren, die je in ons verwachtte te vinden. Het Nederlandse volk en wij respecteren julle, omdat je al deze dingen wijlwig hebt aanvaard met alle consequenties van dien.

Wij willen gaarne aannemen, dat het vaderlandsefde was, die julle wagen naar Indië te gaan, maar helaas zijn er onder julle, OVVers, die dit loochenen. Want ook uit de mond van OVVers heb ik gehoord: „Als ik dat alles voor ik had geweten, was ik nooit gegaan”.

Ziehier het feit, dat ons aan het twijfelen brengt. Doch dit zal ook onder julle slechts een categorie wezen.

Maar wij kunnen niet anders dan julle uiteindelijk de vraag stellen: „Als julle dan werkelijk door vaderlandsefde gedreven naar Indië zijn vertrokken, waarom demobiliseeren julle dan vóór om alles volkomen voor elkaar in Indië?”

Ik weet, dat ik hierbij een teer punt raak, maar U zult deze vraag van ons standpunt uit bezien wellicht kunnen billijken.

Zeër zeker kunt U daartegenover stellen: „maar moeten dan de OVVers alles doen?” Nee, nogmaals neen. Maar juist in dit opzicht kunnen wij zien, dat wij één zijn, OVVers en dienstplichtigen.

Laten we eerlijk wezen: ontbreekt daar vaak niet wat aan? Wij, dienstplichtigen, hebben meer dan eens hatelijke opmerkingen moeten horen en zelfs moeten lezen in uw blad „de Tijger”.

Hatelijke opmerkingen te hopen laat ons, zowel als julle natuurlijk, volkomen koud, maar ik mag toch aannemen, dat de zeer gewaardeerde schrijvers in Uw (ons) familieblad (zo mag ik „de Tijger” toch wel noemen) hun verantwoordelijkheid in deze kenmen en dergelijke dingen achter-

maatschappij van onze zeggeman wekten. Een wodka-bar scheen er op te wijzen, dat de organisatoren toegang hadden gehad achter het ijzeren gordijn. Het verblijf scheen er echter niet langdurig genoeg geweest te zijn om een voldoende voorraad van de nationale drank mede te brengen, aangezien reeds bij het begin van de avond een bestelling wodka werd gehonoreerd met stroop.

Tenzij men hieruit moet opmaken, dat de Rus op niet onaanzienlijke wijze wagen in de wodka heeft gedaan, althans voor de export. In elk geval kon de namak-Rus, die deze geestrijke drank verkooft, in zijn bijven en „Nee” verkopen.

Vele aanwezigen hadden bijkbaar op een spoedig uitdrogen van de alcohol-supply gerekend en de nodige voorraad mede gebracht. Overal zaten daar ook vrolijke groepen, die zich tussen de danspartijen door nieuwe kracht en bezelling indronken, om op den eenmaal ingelagen philantropischen weg voort te gaan. Tot... er een kwan te vallen en in zijn val een tafeltje misgaders het daarop aanwezige meestunde. Men richtte het menbestuk weer op benevens het servieswerk, dat de moeite van het opnemen nog waard was, en men wilde zich weer neerzetten tot verdere kout, toen bleek, dat de verwekker van al deze last zich nog op de vloer bevond. Men nodigde hem vriendelijk uit zijn plaats aan tafel weer in te nemen; iedereen kon wel eens een ongelukje hebben; alles was vergeven en vergeven; zij waren maar met jongens en meisjes onder elkaar; hij had zich lang genoeg geschaamd. Deze en dergelijke vriendelijke vermaningen werden tot hem gericht om hem weer tot opstaan te doen besluiten. Het mocht echter niet baten. Hij bleef zich op handen en voeten over de bodem voortbewegen en op alle vragen en vermaningen stootte hij slechts ongearticuleerde klanken uit. De vrolijke onbezorgdheid van het gezelschap begon plaats te maken voor angst. Men dacht aan een van die geheimzinnige ziekten, waaraan het Oosten zo rijk is en die men gemeenlijk zonder de minste aanleiding optooft. Men dacht aan de Moorse tent, die eveneens deel uitmaakte van het weldadigheidsteest en welke door het gezelschap was bezocht. Men be-

staakt, dat hij wegende zijn plaats at te staan aan een militair, die zulks op de voorgeschreven wijze verzocht. Menende, dat zijn gehaar niet goed begrepen was, deed verzoeker nogeens doch wat nadrukke-... van zijn bedoelingen blijken. Toen hij ditmaal wederom bot vang, wendde hij zich tot zijn konninen, welke eveneens pogingen gingen aanwenden om het paar te scheiden, evenwel met even weinig resultaat. Bij het einde van de dans keerde het paar naar het tafeltje van mijn zeggeman terug, gevolgd door een schare opgewonden lieden, die hun „recht” i.e. een dans met het meisje opeisten en daarbij een krachtig vermaan lieten horen, enz. dat „hij” zich, omdat hij officier was, niet moest verbeelden, dat hij enz., en dat zij hem anders wel eens zouden laten zien. En dat zij al net eerder was als de rest, die ook alleen naar dansen met officieren en jongens van de AAT, die immers mooie pakkes hadden.....

Mijn zeggeman trachtte de situatie te verklaren, hoewel er niet veel aan te verklaren was, maar dat is nu juist zijn „fort”. Na enige tijd had hij het zover, dat een gedeelte der aanvallers hem gelijk begon te geven en hij het gewraakte paar even teken kon geven stekken te verwijderen, hetgeen geschiedde. Even later had hij bereikt, dat de aanvallers zich tegen elkaar wendden en de ene helft de eerst ten prooi geëiste overtreeders van de danszeden hartstochtelijk verdedigde, de ander hen nog veel heftiger aanviel. Het twisgesprek luwde enigszins toen het Wilhelmus werd gespeeld — bij de laatste maken was iedereen mustig — om daarna weer in nieuwe woede op te lazen. Dit zag mijn zeggeman echter nog slechts van verre, bij de deur. Van een omwraakt ogenblik had hij gebruik gemaakt om te ontsnappen. Het laatste, dat hij nog in een flits zag, was een vuist, die dreigend neerdaalde.

Mijn zeggeman meende, dat hij deze vuistslag eigenlijk had verdiend, doch zei: dat hij haar gaarne aan een ander afstond. Hij vond het alles bij elkaar een zeer geslaagd feest en had weer frisse kracht verzameld om zijn dienstreis te vervolgen.

M.B.

MASMAN & STROINK SMC.